

Carta del Prelat (abril 2011)

La beatificació de Joan Pau II i algunes escenes evangèliques que proposa l'Església són una invitació -assenyala el Prelat- per viure amb intensitat la Quaresma i acollir la celebració de la Pasqua.

01/05/2011

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Estimem sempre, també en la Quaresma, la riquesa immensa que

l'Església ens ofereix amb la Paraula de Déu, ja que ens impulsa a renovar les energies de l'ànima per prosseguir amb ritme el camí de la Pasqua. « **Meditant-la i interioritzant-la per a viure-la diàriament** -ha escrit el Papa-, **aprenem una forma preciosa i insubstituïble de pregària, perquè l'escolta atenta de Déu, que continua parlant al nostre cor, alimenta el camí de fe que iniciàrem el dia del baptisme » [1] .**

En aquest caminar ens guia Nostre Senyor Jesucrist. Encara més, Ell mateix ens diu: *Jo sóc el Camí, la Veritat i la Vida [2]* . Sant Agustí, comentant aquest passatge de l'Evangeli de sant Joan, escriu: «No et diu: “Esforça’t en trobar el camí, perquè puguis arribar a la veritat i a la vida”, no, certament. Aixeca’t, mandrós! El camí en persona va venir a tu, et va despertar del somni,

si és que has arribat a despertar.
Aixeca't, doncs, i camina» [3] .

La segona part de la Quaresma ens presenta un bon moment per repassar els propòsits que ens havíem formulat en començar aquestes setmanes i per revifar els desitjos sincers d'arribar ben preparats a Setmana Santa i a Pasqua. Potser cal servir-se, com a fil conductor, dels textos de l'Evangeli que llegirem els propers diumenges a la Missa, com Benet XVI assenyala en el seu Missatge d'aquest any. També pot resultar útil aturar-nos amb intensitat en altres aniversaris i esdeveniments d'aquests dies, com el sisè aniversari de la mort de Joan Pau II, demà 2 d'abril, i la seva beatificació, el proper 1 de maig.

L'aniversari del trànsit de Joan Pau II porta a la memòria l'exemple de fidelitat a Déu que el Sant Pare va oferir a l'Església i al món. La

profunda impressió que va causar la seva mort santa al món sencer, així com l'afluència extraordinària de persones de totes les edats, especialment joves, que en aquells dies es van traslladar a Roma per acompanyar les seves sagrades restes mortals, van constituir un senyal clar que la fe bateja en moltíssima gent, encara que de vegades es trobi amagada sota una capa d'acostumament, de rutina, i fins i tot de pecat. Però n'hi ha prou amb el buf de l'Esperit Sant -com va passar en aquelles inoblidables jornades d'abril de 2005-, perquè moltes ànimes experimentin una conversió profunda i s'acostin de nou a Déu.

Aquesta mateixa reacció sobrenatural va repetir-se, poc després, amb motiu de l'elecció del Papa Benet XVI, el dia 19 d'abril. Llavors vam ser testimonis emocionats, convençuts i agraïts per allò que el Sant Pare va afirmar amb

força en la Missa d'inici del seu ministeri petrí: « **L'Església està viva!** » Efectivament, no és possible que fineixi -encara que en ocasions sembli que trontolla- perquè està assistida pel Paràclit i el seu Cap és Jesucrist, ressuscitat i gloriós, Rei de tota la creació.

Aquesta certesa, que prové de la fe, s'alça perennement com a roca incommovible de la nostra esperança i del nostre optimisme sobrenatural. « *El nostre Pare Déu —aquest Pare amorós, que té cura de nosaltres com la nineta dels seus ulls (Dt 32, 10), tal i com recull l'Escriptura amb expressió gràfica a fi que ho compreguem— no para de santificar, per l'Esperit Sant, l'Església fundada pel seu Fill estimadíssim* » [4] . Són paraules de sant Josepmaria que ens omplen de consol i de seguretat enmig dels obstacles que, en tants ordres de l'existència, s'interposen en el

pelegrinatge del Poble de Déu. « ***Tingueu confiança*** », prosseguia: « ***La Santa Església és incorruptible (...). Considereu a més que, si les claudicacions ultrapassessin numèricament les valenties, encara restaria aquesta realitat mística —clara, innegable, tot i que no la podem percebre amb els sentits— que és el Cos de Crist, el mateix Senyor Nostre, l'acció de l'Esperit Sant, la presència amorosa del Pare*** » [5] .

Penso que la propera beatificació de Joan Pau II constitueix un senyal més de la santedat del Cos místic de Crist, de la força renovadora del Paràclit, de la misericòrdia de Déu Pare: en definitiva, de l'amor de la Trinitat Santíssima, que mai no abandona l'Església. I estic convençut -així li ho demano a Déu- que l'elevació als altars d'aquest sant Pontífex novament provocarà al món i a l'Església una onada de fe i d'amor,

de gratitud a Nostre Senyor,
d'adhesió plena de confiança a
l'Església, la nostra Mare. Em va
remoure sempre que Joan Pau II, en
parlar de la fidelitat, utilitzant
maneres semblants a aquelles que es
troben en la predicació de sant
Josepmaria, afirmés que un requisit
indispensable d'aquesta lleialtat és
“la continuïtat” al llarg dels anys.

Mentrestant, com us he suggerit en
començar aquestes línies, preparem-
nos per la Pasqua, considerant en la
nostra pregària personal els textos
evangèlics que la litúrgia ens
presenta en aquestes setmanes. Per
això, mirem amb valentia si hem
acompanyat i acompanyem de prop
Jesucrist, si l'escoltem i ens apliquem
el que ens diu, si volem no deixar-lo
mai sol.

El proper diumenge, IV de Quaresma,
llegirem l'escena de la curació del cec
de naixement, en la qual Jesucrist es

manifesta com Llum del món. *Escopí a terra, va fer fang amb la saliva, el va estendre sobre els ulls del cec i li digué: -Vés a rentar-te a la piscina de Siloè —que vol dir «enviat». Ell hi va anar, s'hi rentà i tornà veient-hi [6]* . Després, l'evangelista narra el diàleg entre Jesús i aquell home. Tots i cadascun hem de considerar aquesta interrogació del Senyor al cec com adreçada a nosaltres:

Creus en el Fill de l'home? [7] . Creus de veritat, de veritat –no només amb la intel·ligència, sinó amb el cor i la voluntat, amb tot el pensament— que Jesucrist és el Salvador, que és el Fill de Déu encarnat, mort i ressuscitat per tu, per mi? Aquesta confessió de fe –que renovarem solemnement a la Vetlla Pasqual— compromet molt, afecta tota la nostra existència, sense deixar cap escletxa a projectes egoistes, a tancaments en el propi jo. Lluitem per saber prescindir amb promptitud i alegria d'aquells plans

que, encara que estiguin molt ben pensats, no troben cabuda en el Pla – així, amb majúscula— que Déu ens assenyala a cadascú. Cerquem amb afany les maneres d'ajudar a què altres persones obrin els ulls a la llum de Déu, i supliquem al Senyor, amb humilitat, la gràcia de la fe per a nosaltres mateixos i per als altres.

En el següent diumenge, V de Quaresma, escoltarem el passatge de la resurrecció de Llätzer. Jesús realitza un miracle impressionant i manifesta de manera eloqüent la seva divinitat, perquè, qui pot tornar la vida a un difunt de diversos dies, sinó Déu? El Mestre ens interpel·la com a Marta, la germana de Llätzer: *Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això? [8]* .

Aquella dona, malgrat les proves evidents i sensibles –que li resulten costoses— de la mort del germà, no

dubta a confessar la seva fe en el Déu de la vida i de la mort: sí, Senyor , li va contestar. *Jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món [9]* . I es va obrar el miracle. Miracles que també es repetiran en la nostra vida i en la de tantes altres persones a les que desitgem acompanyar fins a Jesús, si no ens falta la fe, com assegurava sant Josepmaria: « ***No et desesperis mai. Mort i corromput era Llàtzer: iam foetet, quatruiduanus est enim —fa pudor, perquè fa quatre dies que és enterrat, diu Marta a Jesús. Si escoltes la inspiració de Déu i la segueixes — Lazare, veni foras! — Llàtzer, surt a fora!—, tornaràs a la Vida » [10]* .**

El nostre Fundador, amb la perspicàcia que Déu li va concedir per penetrar en el sentit espiritual de la Sagrada Escriptura, va convidar sovint a aprofundir en aquesta escena, i, predicant a un petit grup de

persones, el 1964, ens deia: « *En pensar en l'alegria d'aquella família, dels testimonis del miracle, en pensar en l'alegria del mateix Jesús, amb el seu Cor ple de goig per la felicitat dels altres –de manera anàloga a com va saber plorar en veure les llàgrimes de Marta i de Maria—, m'ha vingut al cap aquesta jaculatòria que amb tanta freqüència repetim: omnia in bonum! (Cf. Rm 8, 28), tot el que passa és per a bé. També el patiment, mentre no procurem mantenir-lo tontament, o no ens ho inventem amb complicacions de la nostra imaginació. Passi el que passi en la nostra vida, si ens abandonem a les mans del Senyor, traurem pau i força, perquè la gràcia divina ens converteix en instruments eficaços* » [11] .

Diumenge de Rams, al final de la Quaresma, inaugura la Setmana Santa: és com el pòrtic que ens

introdueix en aquests dies decisius per a la història de la salvació. Dijous Sant, al matí, el Bisbe concelebra la Santa Missa envoltat dels seus sacerdots i amb l'assistència d'una bona porció del Poble de Déu. En el curs d'aquesta Missa, es beneeixen els Sants Olis que serviran per a consagrar altars, per ungir els catecúmens —que, en rebre el Baptisme, seran com altars dedicats al servei de Déu— i per administrar el sagrament de la unció dels malalts. També es consagra el crisma, matèria del sagrament de la Confirmació, que atorga la majoria d'edat en Crist als batejats. En el curs d'aquesta cerimònia, els preveres renoven les promeses sacerdotals que van pronunciar el dia de la seva ordenació. Tots els membres del Poble sacerdotal, ministres i fidels laics, es donen cita ideal en aquesta celebració litúrgica. Quin bon moment, per intensificar la nostra pregària a Jesús, Summe i Etern

Sacerdot, perquè hi hagi molts sacerdots sants i perquè també els cristians seglars –homes i dones— aspirin seriosament a la santedat, cada un en el seu propi estat!

A la tarda, durant la Missa *in Cena Domini* , commemorarem especialment la institució de l'Eucaristia i del sacerdoci ministerial. L'avui de la renovació sacramental del misteri pasqual, l'avui de la Creu –que el Senyor va anticipar en l'Últim Sopar—, es fa present en cada celebració eucarística i, amb un relleu particular, Dijous Sant. Meravellem-nos davant l'actualitat perenne del Sacrifici del Calvari, de manera especial en la Missa *in Cena Domini* . Aquest dia, abans de realitzar la Consagració, el Cànon Romà posa en boca del sacerdot unes paraules pròpies d'aquesta solemnitat: *ell, avui, la vigília de patir per la nostra salvació i la de tots els homes,*

prengué el pa en les seves mans santes i venerables... [12] .

Preguem a la Trinitat Santíssima que no ens passi mai inadvertit aquest excés d'amor per part de Jesucrist. No només ha lliurat una vegada la seva vida a la Creu, sinó que ha volgut instituir la Sagrada Eucaristia i el sacerdocí perquè, sempre i en tot lloc, fins al moment de la seva vinguda gloriosa a la fi dels temps, puguem entrar en contacte viu i veritable amb el seu sacrifici redemptor. Posem-nos «en adoració davant d'aquest Misteri: Misteri gran, Misteri de misericòrdia. Què més podia fer Jesús per nosaltres? Veritablement —escrivia en la seva última encíclica Joan Pau II—, en l'Eucaristia ens mostra un amor que arriba " *fins a l'extrem* " (Jn 13, 1), un amor que no coneix mesura» [13] .

La Missa vespertina de Dijous Sant ens introdueix en la memòria de la

passió i mort del Nostre Senyor, al dia següent. « **Hi ha una connexió inseparable entre l'Últim Sopar i la mort de Jesús. Al primer, Jesús lliura el Cos i la Sang, és a dir, la seva existència terrenal, es lliura a si mateix, anticipant la seva mort i transformant-la en acte d'amor** » [14] . En adorar aquest dia la Santa Creu, diguem al nostre Redemptor un *¡ gràcies !* sincer, que, acompanyat del desig de ser-li molt fidels, ens impulsí a seguir caminant amb perseverança i alegria per la via de la santedat.

Arribem així a la vigília de la Resurrecció. Tot esperant el triomf definitiu del Senyor, Dissabte Sant es presenta com una jornada de silenci i recolliment. Els altars estan nus, no hi ha cap cerimònia litúrgica, notem fins i tot l'absència del Santíssim Sagrament, que es reserva en un lloc apartat per si fos necessari administrar la Comunió a manera de

viàtic. Aquest any coincideix amb el 23 d'abril, aniversari de la Primera Comunió i de la Confirmació de sant Josepmaria.

Aquestes circumstàncies –no poder celebrar el sacrifici eucarístic— em porten a la memòria que el dia de les noces d'or sacerdotals del nostre Fundador, la divina Providència va disposar que no pogués celebrar la Santa Missa, doncs era Divendres Sant. Però, com sempre, tota la seva jornada va ser una Missa –potser amb més intensitat d'allò que és habitual— per la seva unió estretíssima al sacrifici de la Creu. Us convido a acudir a la seva intercessió perquè, en aquests dies del Tríduum Sant, ens mantinguem especialment units a l'holocaust de Nostre Senyor, tractant d'associar-nos amb molta intensitat al seu lliurament per nosaltres.

Per fi, en la Vetlla Pasqual, « en renovar les promeses baptismals reafirmem que Crist és el Senyor de la nostra vida, la vida que Déu ens va comunicar quan vam renéixer «de l'aigua i de l'Esperit Sant», i confirmem novament el nostre compromís ferm de correspondre a l'acció de la gràcia per a ser els seus deixebles » [15] .

I torno al de sempre: pregueu per les meves intencions. En aquestes últimes setmanes, com ja us vaig comunicar, un lloc cabdal l'ocupen les conseqüències del terratrèmol al Japó i els conflictes bèl·lics en diverses parts del món, especialment a Costa d'Ivori i a Líbia. Acudim a la Mare de Déu, Reina de la pau, invocant-la amb fe en les lletanies del Rosari. I continuem molt units al Sant Pare, de manera especial el 19 d'abril, aniversari de la seva elecció a la Càtedra de Pere. Demaneu també per mi, que el dia 20 començo un nou

any del meu servei pastoral a
l'Església com a Prelat de l'Opus Dei.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 abril 2011

.....

[1] Benet XVI, *Missatge per a la Quaresma* de 2011, 4-XI-2010, n. 3.

[2] *Jn* 14, 6.

[3] *Litúrgia de les Hores*, Segona lectura del IV diumenge de Quaresma (Sant Agustí, Enarracions sobre els Salms, 34, 9: CCL 36, 316).

[4] Sant Josepmaria, Homilia *La fi sobrenatural de l'Església*, 28-V-1972.

[5] *Ibíd.*

[6] *Jn* 9, 6-7.

[7] Ibíd., 35.

[8] Jn 11, 25-26.

[9] Ibíd., 27.

[10] Sant Josepmaria, *Camí* , n. 719.

[11] Sant Josepmaria, Notes d'una meditació, 22-VII-1964.

[12] *Missal Romà* , Pregària eucarística I, Oració Qui pridie pròpia de la Missa vespertina del Dijous Sant.

[13] Joan Pau II, Litt. enc. *Ecclesia de Eucharistia* , 17-IV-2003, n. 11.

[14] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 31-III-2010.

[15] Benet XVI, *Missatge per a la Quaresma de 2011* , 4-XI-2010, n. 2.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-abril-2011/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-abril-2011/) (11/08/2025)